

Příloha k protokolu o SZZ č.

Diplomant: *Milan Strnad*

Vysok škola: *Jihočeská univerzita PF*

Ateliér arteterapie

Aprobace: *Arteterapie*

Datum odevzdání posudku: *10. května 2007*

Recenzent bakalářské práce:

PhDr. Ivana Kyzourová

POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Téma: Analýza a interpretace vlastního výtvarného projevu ve vztahu k výtvarnému umění 20. století

Co se týče volby tématu, nejsem si jistá jeho vhodností, neboť rozebíraná témata jsou zahrnuta do osnov studia ateliéru a jejich interpretací se zabývá každý studující. Navíc nadějně znějící konstatování v úvodu práce – „povšiml jsem si změny mého chování“ – je v rozporu s absencí jakýchkoli závěrů či ponaučení na konci práce. Analyzovaný i analyzující v jedné osobě sice provedl vlastní anamnézu, ale nesdělil, k čemu jej dovedla, jaké závěry z ní vyvodil, co plánuje ve svém životě, resp. chování změnit.

Nyní pár poznámek k představeným dílům:

Obr. 1 Rodina: své vydělení ze scény autor popisuje jako vlastní, jen na něm závislou distanci od rodiny, věc ovšem může mít i druhý aspekt – rodiče jej mohli citově zanedbávat, neboť své síly napínali především k péči o postiženou sestru, otec případně o vlastní dceru (postava sestry / sester s ohromným oranžovým břichem a rudou sukni je na obraze nejdominantnější). Pak by hlavním problémem rodiny nebyla jednoduchost rodiny, ale její citová plochost.

Obr. 2 Adam a Eva: hlavním problémem analyzovaného nemusí být „posedlost animou“, ale jeho pasivita, měkkost, nehybnost, čekání, že někdo jiný bude řešit běžné životní situace (srv. hybnější postavu Evy, před níž stojí koš s ovocem, neboť zřejmě ona má zajišťovat „obživu“ mrtvolně ležícího Adama). Za povšimnutí také stojí jakási fantastická, nadpřirozená bytost v levé horní části obrazu. Snad k ní, do oblak, se upínají myšlenky Adama, který by raději žil v nějakém fiktivním, nikoli skutečném světě. (Tento problém je opatrně naznačen v interpretaci studené koláže, viz obr. 5, kde se hovoří o nejasném rozhodování).

Obr. 4 Podzim: zde bych za hlavní nepovažovala kopec, ale strašidlo (do zelí), na které chlapec upřeně zírá jako na svůj obraz v zrcadle. Proč se vidí jako strašák do zelí a pro koho je určen strašák vedlejší?

Zakončení interpretací vlastních výtvarných děl nikoli nějakým závěrem, ale citátem z literatury považuji za pokračování celoživotního stereotypu – tedy setrvání v oblasti metafor, které nenutí zaujmout stanovisko a podle něj aktivně konat.

Co se týče komparací se symbolismem, fauvismem či expresionismem, domnívám se, že mnohem více než o souvislosti s konkrétními díly vřazenými do těchto směrů jde jen o stylovou spřízněnost, podmíněnou vlivem naší běžné vizuální zkušenosti. Zejména prvky expresionismu jsou takřka univerzální a naplňují tvorbu řady profesionálních i amatérských výtvarníků dodnes.

Pokud autor přirovnává svůj obraz k autoportrétu O.Dixe jako vojáka a pokud se zamýšlí nad rolí války v životě mladých umělců počátku 20. století (vnímali ji jako hygienu), pak je třeba připomenout, že uchýlení se k válce a k vojenské službě mohlo u nich být podmíněno také touhou po integraci vlastní osobnosti. Vojenskou kázeň vnímali jako prostředek ke konsolidaci svého introvertně neurotického, dezintegrovaného nitra směrem k extrovertně integrované osobnosti, vybavené lépe k existenci v reálném světě (příkladem takového umělce by mohl být Bohumil Kubišta). Myslím si, že tento problém, tedy potřeba integrace, je klíčovým problémem osobnosti autora práce.

Bakalářskou práci doporučuji k obhajobě, ale protože je v ní dost chyb a celá působí dojmem, že nedala moc práce, navíc jí chybí výsledek, tedy formulace toho, co práce na tématu přinesla, hodnotím ji dobře.

Návrh na klasifikaci bakalářské práce: ***dobře***

PhDr. Ivana Kyzourová v. r.

Podpis recenzenta bakalářské práce

V Českých Budějovicích dne: ***18. května 2007***

Stupeň klasifikace:	výborně	velmi dobře	dobře	nevyhověl
---------------------	---------	-------------	-------	-----------